Exodi de maig

Ja hem esgotat el mes de maig. El petit temps de les formigues i de les persones passa amb rapidesa. Les flors es baden i es panseixen amb prestesa còsmica i el fangueig dels camins es volatilitza en infinits núvols de polseguera. Les ciutats comencen a suar per tots els porus i una sentor inquietant sorgeix a cada cantonada. El mes de maig s'ha desfet entre la xiscladissa incansable dels falciots i un juny contundent ens espera desficiós.

Durant aquests dies hem vist com un emperador de crinera rossa s'obria pas amb grollers cops de colze entre reis de països menors, i com en una ciutat industriosa del nord d'Anglaterra la gent plorava pels seus fills morts en un atemptat. A França han passat coses, perquè a França sempre passen coses els mesos de maig, però a Espanya també. La pell del brau, tibant pels extrems i posada a assecar des de fa massa temps, s'esquerda fatalment i els efluvis de podridura ho envaeixen tot.

Com en una tragèdia grega que ja arriba al seu final, a Catalunya els esdeveniments polítics es precipiten. Miraculosament han sobreviscut les imprescindibles certeses, les paraules es recargolen en el fum de les notícies i dibuixen propòsits més enllà de l'exigua foscor de les nits solsticials. El mes de maig del 2017 dessagna les seves darreres hores, però els fets perduren i la vida burxa per insondables camins.

El mes de maig acaba i ens exigeix encara un darrer adeu, el de Raimon als escenaris. Però el seu no és un exodi de tragèdia, només és un punt final sublim a una carrera. Ens quedarà el pòsit esplendorós de les seves cançons, dels seus himnes, que ressonaran al vent de tots els mesos de maig que encara ens queden per viure i ens recordaran per sempre aquell dia ja llunyà que vam gosar cantar amb ell un definitiu Diguem no a la injustícia.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/31/exodi-maig/849144.html?utm_source=rss